

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng Thứ năm, ngày 04/08/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 966

“LÀM THẾ NÀO GÌN GIỮ TÍN DỤNG CỦA CHÍNH MÌNH”

“*Tín dụng của chính mình*” chính là chữ tín của chúng ta. Lời nói của chúng ta phải đi đôi với việc làm. Nếu chúng ta nói và làm không bắt nhất, trái nghịch nhau thì chúng ta sẽ làm người khác mất niềm tin. Chúng ta chân thật học đạo Thánh Hiền, học Phật pháp thì chúng ta sẽ nhận ra ai là người thật tu, thật làm. Chúng ta phải cẩn trọng! Chúng ta ở trong một đoàn thể, lời nói việc làm của chúng ta bắt nhất sẽ làm cho người khác cảm thấy nghi ngờ, bất phục và họ sẽ rời đi.

Bài học hôm nay Hòa Thượng nhắc chúng ta phải: “*Giữ gìn tín dụng*”. Hòa Thượng nói: “*Chúng ta bảo người ta bố thí, chúng ta bảo người ta phải sống vị tha nhưng mình thì sống ích kỷ, mình thì vô cùng nhiều càng tốt. Làm gì có đạo lý đó!*”. Nếu chúng ta làm như vậy thì chúng ta đang diễn kịch chỉ cần người có tâm bình lặng một chút thì họ sẽ nhận ra.

Hòa Thượng nói: “*Phật dạy nguyên tắc trọng yếu để gìn giữ được tín dụng của chính mình đó chính là thành thật. “Thành thật” chính là không vọng ngữ. Lời nói của chúng ta phải có mục thước, khi nói chúng ta phải để tâm đến hoàn cảnh xung quanh để người nghe không sinh ra tâm ngờ vực*”. Lời nói của chúng ta vào ngày hôm nay và lời nói của chúng ta vào 10 năm, 20 năm và suốt cuộc đời phải như nhau. Cả cuộc đời của Hòa Thượng, Ngài nói và làm khế hợp. Ngài nói và làm như nhất nên tạo được niềm tin với mọi người.

Hòa Thượng nói: “*Trong xã hội hiện tại, vọng ngữ đã trở thành thói quen. Chúng ta cho rằng chúng ta phải dùng vọng ngữ để bảo hộ quyền lợi của mình. Chúng ta dùng vọng ngữ để người khác nghe theo lời của mình. Nhưng chúng ta không biết rằng những quyền lợi chúng ta có được do vọng ngữ sẽ mang lại những tổn thất vô cùng to lớn*”. Khi chúng ta vọng ngữ, chúng ta đã dần đánh mất đi tín dụng của chính mình vì người khác

không còn tin tưởng vào chúng ta. Có những người họ giả vờ tin chúng ta nhưng khi họ cảm thấy không cần thiết phải giả vờ tin nữa thì họ bỏ đi.

Người xưa dạy: **“Nhân phi nghĩa bất giao, vật phi nghĩa bất thọ”**. Người không có đạo nghĩa thì chúng ta không kết giao. Vật phi nghĩa thì chúng ta không lấy. **“Vật phi nghĩa”** là vật có được do chúng ta làm việc trái pháp luật, trái luân thường đạo đức.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta vọng ngữ mà có thể gạt được hết tất cả người sống trên địa cầu thì chúng ta vẫn không tránh khỏi sinh tử luân hồi. Bởi vì chúng ta vọng ngữ thì chúng ta không thể siêu việt tam giới, vãng sanh Tịnh Độ. Chúng ta đã bỏ qua cơ hội vãng sanh rồi! Tồn thất này vô cùng to lớn!”**. Đối với người học Phật, học đạo Thánh Hiền thì đây là tồn thất quá lớn. Người thế gian, họ không cho rằng đó là tồn thất. Họ chỉ cần có lợi, có tiền để hưởng thụ. Tiền có được từ nơi phi nghĩa thì cũng đi vào những nơi phi nghĩa. Có một người lái xe thuê cho người khác, anh ta mang xe đến cửa hàng bán bộ mâm võ của chủ xe. Tiền có được do hành động bất chính này, anh ta cũng mang đi ăn nhậu hết.

Hòa Thượng nói: **“Phần đông con người không hiểu rõ được chân tướng sự thật này nên họ luôn tùy thuận theo tập khí xấu ác của chính mình. Người hiện tại thích nói vọng ngữ cũng không thể trách họ. Họ là những “kẻ đáng thương” mà trên Kinh Phật thường nói. Trên “Kinh Vô Lượng Thọ” nói rất hay: “Tiên nhân bất thiện, bất thức đạo đức, vô hữu ngữ giả, thù vô quái dã”. Người trước bất thiện, không biết tu tích đạo đức thì không thể trách người sau. Chúng ta không trách họ nhưng họ vẫn phải nhận quả báo. Họ chính mình tạo những nghiệp nhân này thì họ phải nhận lấy quả báo. Nhân duyên quả báo không ai có thể thay đổi được. Chúng ta không thể không cẩn trọng!”**.

Hàng ngày, chúng ta tùy tiện theo những tập khí phiền não của chính mình là **“tự tư tự lợi”**, **“danh vọng lợi dưỡng”**, hưởng thụ **“năm dục sáu trần”**, **“tham sân si mạn”**. Chúng ta khởi tâm động niệm đều **“tự tư tự lợi”** nên chúng ta nói lời không thật. Chúng ta muốn được lợi cho mình nên chúng ta nói lời không thật. Nếu chúng ta vì người khác thì chúng ta không phải nói lời lừa dối.

Người xưa nói: **“Nhân vô tín bất lập”**. Người không có chữ **“tín”** thì không thể thành người, không thể tạo được niềm tin với người khác, không thể thành tựu. Cách đây 15 năm, 20 năm, tôi nghe theo lời dạy của Thầy nên giữ chữ tín trong mọi việc. Chúng ta làm việc nhỏ mà không giữ chữ tín thì khi chúng ta làm việc lớn, người khác sẽ không muốn hợp tác với

chúng ta. Chúng ta nói lời sai trái, nói và làm không tương ứng nhau thì họ ghi nhớ trong lòng. Chúng ta không tạo được niềm tin cho người thì chúng ta sẽ không có chỗ đứng ở thế gian.

Hòa Thượng nói: “**Không luận là xưa hay nay, con người đều rất xem trọng giữ gìn tín dụng của chính mình**”. Người xưa có câu: “*Đi qua vườn dưa không sửa dây giày. Đi qua vườn đào không sửa nón*”. Vì nếu chúng ta tùy tiện làm thì người khác sẽ cho rằng chúng ta có hành vi trộm cắp. Người xưa rất xem trọng việc bảo hộ tín dụng của chính mình.

Hòa Thượng nói: “**Người thế gian giữ chữ tín, xem trọng chữ tín là vì lợi. Nhà Phật chúng ta xem trọng chữ tín là vì đạo**”. Người thế gian vay tiền ngân hàng thì họ sẽ phải trả tiền đúng thời hạn. Họ phải giữ chữ tín để lần sau có thể vay tiếp. Nhà Phật chúng ta giữ chữ tín là vì đạo. “*Đạo*” là chuẩn mực. Hành động, ý nghĩa, việc làm chúng ta đều phải cẩn trọng. Khi chúng ta đã quen với chuẩn mực rồi thì chúng ta sẽ không làm sai. Khi chúng ta cởi dép, nếu hai chiếc dép chưa ngay ngắn thì chúng ta sẽ quay lại sửa. Khi tôi nhìn thấy một vật để không ngay ngắn thì tôi sẽ sửa lại nhưng nhiều người không chú ý việc này.

Những việc làm trước đây và việc làm hiện tại của tôi đều có sự như nhất. Khi chúng ta làm việc lợi ích chúng sanh, nếu người khác nghĩ chúng ta vì lợi mà làm thì họ không muốn hợp tác với chúng ta. Nếu chúng ta mang công sức, mang lợi ích của mình ra để phục vụ đại chúng thì mọi người sẽ có niềm tin với chúng ta. Tôi hết sức cảm xúc khi nghe Hòa Thượng nói về mục đích, ý nghĩa, giá trị của cuộc đời. Chúng ta muốn cả đời “*hy sinh phụng hiến*”, chúng ta muốn đem Phật pháp, đem giáo huấn Thánh Hiền phổ biến thế nhân thì chúng ta phải có tín dụng. Nếu không có tín dụng thì chúng ta làm gì cũng như đang “*diễn hề*”. Như Hòa Thượng nói: “**Chúng ta bảo người ta bỏ thí còn chúng ta thì vào càng nhiều càng tốt. Làm gì có đạo lý này!**”.

Nếu chúng ta không có tín dụng thì chúng ta nói gì người khác cũng sẽ không tin, người thế gian sẽ nghĩ rằng chúng ta: “*Mượn đạo tạo đời*”. Chúng ta mở trường dạy văn hóa truyền thống, dạy chuẩn mực đạo đức làm người thì chúng ta phải hết sức cẩn trọng! Chúng ta đừng để người thế gian mất niềm tin, họ nghĩ rằng chúng ta: “*Treo đầu dê, bán thịt chó*”. Tập khí của chúng ta là luôn muốn có lợi cho mình, sợ bị thiệt thòi nên chúng ta phải cẩn trọng. Chúng ta phải mở tâm của mình trước rồi mới mở túi. Tâm chúng ta mở được lớn bao nhiêu thì chúng ta làm việc lớn từng đó.

Chúng sanh có những người không cần quay đầu, không cần vượt thoát sinh tử. Chúng ta là người học Phật, vì tâm từ bi nên chúng ta không thể nhìn người khác đọa lạc mà không cứu. Chúng ta phải làm ra biểu pháp tốt nhất để họ cảm động, họ đến học hỏi chúng ta. Nếu chúng ta chỉ nói mà không làm, nói và làm không nhất như thì họ sẽ thấy chúng chỉ diễn kịch.

Khi Hòa Thượng đến cầu học với Lão sư Lý Bình Nam, Lão sư Lý nói: “*Ngày nay các ông quỳ dưới chân tôi để cầu học Phật pháp nhưng tương lai các ông phải mang Phật pháp quỳ dưới chân người để dâng cho họ*”. Câu nói của Ngài từ bi đến vô hạn! Chúng sanh họ không cần nghe Phật pháp, họ không cần quay đầu. Họ cho rằng họ mãi là người xấu ác, đọa lạc triền miên cũng không sao! Nhưng họ không nghe thì chúng ta phải năn nỉ họ nghe để họ giác ngộ, họ quay đầu, để họ đừng đọa lạc sâu hơn!

Hòa Thượng nói: “*Lời nói giữa người với người nhất định phải cẩn trọng. Chúng ta có thiện tâm, thiện ý nhưng chúng ta cũng phải nói một cách rõ ràng, minh bạch. Nếu chúng ta không nói một cách rõ ràng, minh bạch thì người khác sẽ hoài nghi về những lời nói, việc làm của chúng ta*”. Dù chúng ta có thiện tâm, thiện ý nhưng chúng ta cũng phải thận trọng khi nói. Chúng ta nói và làm phải tương ưng. Những lời chúng ta nói ra phải tường tận, rõ ràng, minh bạch. Nếu tâm chúng ta chân thật là “*chí công vô tư*” thì lời nói của chúng ta sẽ rõ ràng, minh bạch. Nếu chúng ta cho rằng mình có thiện tâm, thiện ý là được, mọi người hiểu hay không hiểu là việc của họ vậy thì chúng ta sai rồi. Trách nhiệm của người học Phật chân thật là phải nói để mọi người có niềm tin.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta làm mà người khác hiểu lầm thì họ sẽ nói bạn đang diễn, không phải thật đâu!*”. Chúng ta chân thật làm nhưng họ vẫn nghĩ chúng ta đang diễn. Trong những buổi “*Lễ tri ân Cha Mẹ*”, những người con và Cha Mẹ đều xúc động mà khóc nhưng họ cho rằng chúng ta đang diễn. Chúng ta tổ chức những sự kiện hoàn toàn miễn phí cho cộng đồng nhưng họ cho rằng một ngày nào đó chúng ta sẽ thu tiền nhiều hơn.

Hòa Thượng nói: “*Lời nói, việc làm của chúng ta phải cẩn trọng. Dù chúng ta có thiện ý, thiện tâm nhưng nhất định chúng ta cũng phải nói một cách rõ ràng, tường tận. Trong Kế khai Kinh có câu: “Nguyện giải Như Lai chân thật nghĩa”. Chúng ta muốn làm việc này cũng không dễ dàng!*”. “*Nguyện giải Như Lai chân thật nghĩa*” là chúng ta nói ra, làm ra để chúng sanh hiểu được nghĩa chân thật trong lời của Như Lai. Chúng ta đang vì Như

Lai, vì Thánh Hiền mà diễn giáo thì chúng ta đang làm để người khác hiểu ý nghĩa chân thật trong lời dạy của các Ngài. Để làm được điều này chúng ta phải dùng tâm “**Chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi**”.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta tu học không thể thành tựu do chúng ta hiểu sai chân thật nghĩa của Như Lai. Hiện tượng này diễn ra rất nhiều. Trong cuộc sống, khi giao tiếp với mọi người, chúng ta cũng vẫn hiểu sai ý tứ của người khác**”. Hàng ngày tôi đi cắt rau tặng cho mọi người nhưng họ nghĩ vì tôi thích tích phước nên tôi làm như vậy. Họ nhận rau là để họ giúp tôi có phước. Họ cho rằng họ trở thành người đi ban phước. Cái hiểu này quá sai lầm! Hòa Thượng nói: “**Đợi đến khi chính mình biết là sai thì đã không còn kịp cho nên lời nói, việc làm của chúng ta không thể không cẩn trọng!**”.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!